

mulighed overhovedet for at blive civilregistreret på en måde, som ikke inddrager de folkekirkelige ministerialbøger på noget tidspunkt, finder forslagsstillerne, at dette svar fra ministeren for det religiøse flertal er ude af trit med det ønske, flere religiøse mindretal har fremført. Den centrale postboks er en administrativ komplikation, som ikke løser det grundlæggende problem. Postboksen afhjælper i øvrigt udelukkende problemer vedrørende civilregistreringen ved fødsler og altså ikke de problemer, ikkemedlemmer af folkekirken måtte have med at registrere dødsanmeldelser eller navneændringer i folkekirken. Dermed er den administrative forvirring noget nær komplet.

Det eneste sted, hvor den danske stat har været og er parat til at udvise fuld forståelse for et mindretals følelser, uanset hvor irrationelle de måtte være, er i Sønderjylland, hvor ansvaret for civilregistreringen ligger i kommunerne. Hvis ansvaret for civilregistreringen blev flyttet fra folkekirken til kommunerne i hele landet, ville det altså betyde en juridisk, administrativ og principiel ligestilling ikke kun mellem personer fra forskellige trossamfund (inklusive de personer, som står helt uden for et trossamfund), men også mellem Sønderjylland og resten af Danmark.

Det krænker ikke folkekirken at overdrage ansvaret for civilregistreringen til en offentlig myndighed. Der er tale om en rent civilretlig opgave. Flere folkekirkepræster og menighedsformænd har givet udtryk for, at civilregistreringen er en byrde (se f.eks. artiklen »Sælsom inkonsekvens« af Anders Nørgaard, Kristeligt Dagblad den 2. maj 2005, og artiklen »Overlad til kejseren at skrive i mandtal« af Bent Dahl Jensen, Kristeligt Dagblad den 5. april 2005), og samtidig har flere af landets biskopper givet udtryk for, at de er villige til at lade kommunale kontorer tage sig af civilregistreringen.

Praktiske konsekvenser af at fjerne den civile grundregistrering fra folkekirken

Beslutningsforslaget tager ikke endegyldigt stilling til, hvilken myndighed der skal overtage den grundlæggende civilregistrering, men forslagsstillerne finder, at den nye kommunestruktur gør det naturligt at samle opgaverne hos kommunerne, idet pas og kørekort også flyttes til kommunerne. Alt i alt vil det betyde, at målet om én indgang til det offentlige (kommunerne) er tættere på at blive opfyldt.

Forslaget vil betyde en administrativ og juridisk forenkling af ansvaret for den grundlæggende civilregistrering. I dag tildeles nyfødte et cpr-nummer på hospitalet (eller af jordemoderen) straks efter fødslen, og kommunerne registrerer udlændinge, som tager læn-

gerevarende eller permanent ophold i Danmark. Det betyder, at der er mindst tre myndigheder involveret i den grundlæggende civilregistrering i Danmark. Det forekommer grundlæggende forslagsstillerne absurd, at adresseændringer skal registreres gennem kommunen, mens navneændringer, fødsler og dødsfald skal registreres gennem folkekirken – ligesom det afhænger af, om en person bliver født i Danmark eller flytter til Danmark senere i livet, om indgangen til folkeregisteret er gennem folkekirken eller kommunen.

Den nye navnelov (lov nr. 524 af 24. juni 2005) pålægger folkekirken nye byrdefulde opgaver i forbindelse med navneændringer, som fremover kun kan ske ved henvendelse til folkekirken ministerialbøger. For eksempel forsvinder kommunernes adgang til at registrere navneforandring i forbindelse med borgerlig vielse. Flere stifter gjorde i høringssvarene rede for, at liberaliseringen af navneloven medførte en væsentligt øget arbejdsbyrde for ministerialbogsføreren, jf. L 27 – bilag 1 (folketingsåret 2004-05, 2. samling). Dette understreger urimeligheden også for folkekirken i, at en civilretlig opgave – med alle de omkostninger, som deraf følger – overlades til folkekirken.

Der kan være en engangsudgift ved at flytte den grundlæggende civilregistrering fra folkekirken til en offentlig myndighed. Dog må man antage, at denne engangsudgift er blevet væsentlig mindre efter indførelsen af den nye, elektroniske kirkebog, da det elektroniske system principielt bør kunne overtages af den relevante offentlige myndighed. Forslagsstillerne er desuden opmærksomme på, at kommunerne som nævnt allerede registrerer f.eks. udlændinge og adresseændringer. Kommunerne besidder altså allerede et elektronisk system, som kan registrere dele af de oplysninger, som ligger til grund for CPR. Forslagsstillerne vil ikke tage endelig stilling til, om kommunernes registreringssystem skal udvides, eller om den relevante offentlige myndighed, som overtager ansvaret for civilregistreringen, skal overtage det elektroniske system, som indgår i Den Ny Kirkebog (DNK) – og om dette i så fald bør ske mod betaling til folkekirken. Forslagsstillerne vil dog understrege, at folkekirken under alle omstændigheder har behov for et system til at registrere medlemmer, og forslagsstillerne finder på den baggrund, at det højest kan komme på tale at refundere en del af udgifterne ved etableringen af DNK. De samlede udgifter ved etablering af DNK blev budgetteret til 136 mio. kr. (målt i 1997-priser). Budgettet omfattede bl.a. anskaffelse af it-udstyr til de kirkebogsførende sognepræster og kordegne, udbygning af et lukket folkekirkeligt datanet, udvikling af nødvendige programmer, uddannelse af kirkebogsførere samt